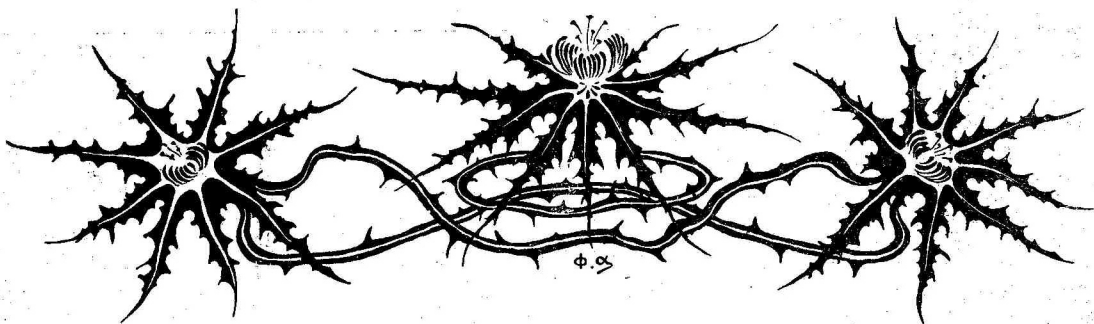

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΟΔΟΠΟΡΟΥ

LEGENDES

Εἰς τὸν ζωγράφον Θ. Πάλλην

Ο ΓΑΛΑΤΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ

Μέσ' ἑτὸν ἱππόδρομο τῆς Ῥώμης
ψηλὸς κιάδάμαστος σὰν βράχος
μὲ μιὰ πλεξίδα μαύρης κόμης,
βαριὰ ἑτὴ λόγχη του γυρμένος
στέκει ὁ τραχὺς ὁ μονομάχος.

Εἶναι θλιγμένος καὶ κοιτάζει
μ' ἀνήσυχον τριγύρω βλέμμα,
σὰν νὰ φοβάται, νὰ διστάζη
αὐτὸς ποῦ ἄλλοτε μὲ θάρρος
τὴν Ῥώμην μέθαγε ἑτὸ αἷμα.

Κλαίει ἡ ἀκαμπτη ψυχὴ του.....
πρῶτη φορὰ εἰ ἀντίπαλοί του
θεριὰ δὲν εἶναι, μὰ δυὸ ὥραϊοι,
σὰν κελτικὲς δρυάδες, νέοι,
ποῦ ἓνα Χριστὸ εἶχαν λατρέψει.....

Δράχνει τὴ λόγχη του, τὴν στήνει
καὶ πέφτει ἀπάνω τῆς μονάχης!
βρῦση τὸ αἷμα τοῦ τὸ χύνει
καὶ μιὰ κατάρα γιὰ τὴ Ῥώμην
ξερνᾷ ὁ τραχὺς ὁ μονομάχος!

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΟΥ ΣΑΛΑΔΙΝΟΥ

"Ὅταν ὁ κραταῖος τῶν Σελτζούκων
βασιλεὺς Σαλαδῖνος κατέλαβε τοὺς
Ἅγιους Τόπους οἱ χριστιανοὶ τῆς
δυτικῆς Εὐρώπης ὤρισαν φόρον κα-
λούμενον «δέκατον τοῦ Σαλαδίνου»
μὲ τὸν σκοπὸν νὰ παρασκευάσουν
σταυροφόρους κατ' αὐτοῦ.

Πυκνὲς φυλῆρες πύργοι κρούουν
ψηλὰ ἑτὴ χώρα μακροσμένη
καὶ μέσ' ἑτὰ βᾶθρα τῶν κλαδιῶν τους
μόλις τὰ μάτια σου ξανοίγουν
τὴ μαύρην πόρτα τους κλεισμένη

Ἡ δέσποινά του γυιὸν ἱππότην,
σὰν τὸ ψηλόλευκον τὸν κρίνει,
ἑτοὺς Ἅγιους Τόπους εἶχε χάσει,
ποῦ ἑτὴ σειρὰ τὴν πρῶτη πρῶτη
πολέμαγε τὸν Σαλαδῖνο.

—Σὺ τί ζητᾷς ἑτὸν πύργον τοῦτο
τοῦ στεναγμοῦ, τοῦ μαύρου θρήνου;
—Ἄνοιξε! ἑτὸ Χριστὸ σ' ὀρκίζω,
δός μου καὶ πάλι κάθε πλοῦτο,
τὸ δέκατο τοῦ Σαλαδίνου.

Δός μου καὶ μὴ ἀργῆς ἀκόμα,
ἐκεῖ ποῦ πέθανεν Ἐκεῖνος
τώρα νικᾷ καὶ βασιλεύει
καὶ μὲς πατεῖ τὸ Ἅγιο χῶμα
ὁ ἄπιστος ὁ Σαλαδῖνος.—

Τότε κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι
τὸν ἄλλο γυιὸ τῆς γρηᾷ μητέρας
προβάλλει ἔμπρὸς ἑτοῦ μαύρου θρήνου
τὴν πόρτα καὶ τοῦ τὸν προσφέρει
γιὰ δέκατο τοῦ Σαλαδίνου!...

Φεύγει ὁ γυιὸς ὁ σταυροφόρος
μὲ κράνος, λόγχην ἀκονισμένην
καὶ κλείνει πίσω του ἡ πόρτα....
ἦταν βαρὺς πολὺ ὁ φόρος,
θὰ μείνῃ αἰῶνια κλεισμένη!

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου μὲθ' οὗ ὁ Μέ-
γας καὶ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ἔλθε
μέρος εἰς τὰς ρικηρόρους μάχας του
εἶχε κατασκευασθῇ, λέγει ἡ παρά-
δοσις, ἀπὸ τὰ καρφιά τοῦ Ἐστα-
νωμένου.

Ἄλλαξαν δρόμον οἱ αἰῶνες
ἑτὸ χέρι του τὸ δοξασμένο,
νικοῦν μαζί του οἱ λεγεῶνες
κ' ἐκεῖνος μὲ τὸν Σταυρωμένο.

Στρατῶν οἱ λόγχες λάμπουν, φρίσσουν
νὰ ματωθοῦν, κ' ἐκεῖνος πέρα
δείχνει τὴ νίκη ν' ἀντικρύσουν....
ἓνα Σταυρὸ μέσ' ἑτὸν αἰθέρα!

Καὶ τ' ἄλογό του νὰ, ξουμιάζει!
κι' ὁ χαλινὸς του ξένο χῶμα,
μιὰ πυρωμένη λάμψη βγάζει
καὶ ζωννανεύει μέσ' ἑτὸ στόμα.

Κι' αὐτὸς μὲ δὴσιν ἀνδρειωμένον
ἀφῆναι τ' ἄλογο νὰ δράμῃ...
'Απ' τὰ καρφιά τοῦ Σταυρωμένου
τὸ χαλινάρι τοῦ εἶχε κάμει!

Νικοῦν μαζί του οἱ λεγεῶνες
κ' ἐκεῖνος μὲ τον Σταυρωμένο,
κι' ἀλλάξαν δρόμον οἱ αἰῶνες
'εἰς τὸ χέρι του τὸ δοξασμένο.

Ο ΚΟΠΙΑΤΗΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Κοπιᾶται ἦσαν οἱ στρατιῶται τοῦ
Χριστοῦ, οἵτινες ἐσθίριζαν τὸν διω-
κόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ρεογέ-
νητον Χριστιανισμόν οὐχὶ δια τοῦ
λόγου, ἀλλὰ δι' ἔργων κτελλομένους
κατακόμβας διὰ τοὺς πιστοὺς καὶ
περισυλλέγοντες καὶ θάπτοντες τοὺς
μάρτυρας καὶ πάντοτε μυστικῶς ἀ-
γρυπνοῦντες. Εἰκονίζονται καὶ ἐρ-
γάζονται κρατοῦντες σφύραν. Δι'
αὐτοὺς γράνεται ἡ εὐχὴ τῆς ἐκκλη-
σίας «ἐπὲρ τῶν κοπιάντων».

Σκάπτει βαθιὰ βαθιὰ 'εἰς τὰ καταχθόνια
νὰ κρύψῃ τὴ θρησκεία του τὴ νέα,
'εἰς τῆς Ῥώμης μέσ' 'εἰς τὰ εἰδωλα τ' ἀρχαῖα,
μέσ' 'εἰς τῆς κακίας τ' ἄγρια, τὰ μαῦρα χρόνια.

Πιστὸς ἐργάτης μ' ἄγιον μόχθο συναθροίζει
κάθε μαρτύρων λείψανον, θυσία,
τὴν ματοκυλισμένην ἐκείνην ἱστορίαν
προσεκτικὰ καὶ τίμια ἀσφαλιζει.

Γεννήθη ἡ Ἰδέα μιὰ πρώτη,
τὴν ἐκρυσπεν αὐτὸς κυνηγημένη
'εἰς τῆς Κατακόμβας, κ' ἔτσι ριζωμένην
τόσο βαθιὰ ἐδάσθησε αἰωνία!

Ο ΕΥΗΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΝΗΣΤΟΥ

«Πάλιν οὖν ἠρνήσατο ὁ Πέτρος καὶ
ἐὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώρησεν».

Ἐ. Ἰωάν. ΙΗ. 27.

Πολὺ πρῶτ', πρὶν φύγῃ τὸ σκοτάδι
κινῶν πρῶτολαλήσουν πετεινοί,
ξυπνῶ, πετιέται ἀπ' τὸ προσκεφάλόν του,
τέτοια στιγμήν τὸ μαῦρον ἐκεῖνο βράδυ
ἐμπρὸς 'εἰς τοῦ μαρτυρίου τὴ σκηνὴν
ἀρνῆθη τὸ Χριστὸν τὸν Δάσκαλό του.

Αὐλάκια δυὸ χαράζουν τὴ μορφήν του
καὶ μὲ αὐτά, ἀπὸ μάτια βαθουλά,
τὸ δάκρυ τοῦ ποτάμι κατεδράζει...
Δώδεκα ἦσαν ὅλοι οἱ σύντροφοί του
κ' ἐκεῖνος ἀρνηστὴς φεύγει δειλά,
μ' ἄλλον προδότην, κλαίει, ποῦ ταιριάζει.

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙ

Ἐκεῖ ποῦ πάει τὸ μονοπάτι
ποῦναι πλατάνια καὶ χορτάρι,
'εἰς τοῦ σιγαλοῦ νεροῦ τὸ μάτι
ἦταν μικρὸ προσκυνητάρι.

Ἐνα καντῆλι νύχτα μέρα
ἄγιου εἰκόνα ἐφωτοῦσε
κ' ἔδιν' ἐλπίδα ἐκεῖ πέρα
'εἰς τὸν διαβάτην σὺν περνοῦσε.

Τώρα τὸ γκρέμισε μὲ βία
ὁ Τοῦρκος ποῦναι ἐκεῖ πατήσει,
καὶ τώρα πιά, ὦ ἁμαρτία,
κάνει δὲ θὰ τὸ ξαναστήσῃ.

Γιατὶ τ' ὠχρὸ τοῦ καλογέρι
σφαῖρα ἐχθροῦ τὸ εἶχε πάρει
κ' ἔπεσε μ' ὄπλο εἰς τὸ χέρι
'εἰς τὸ πλάι 'εἰς τὸ προσκυνητάρι.
Δομοκὲς 97.

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Στὸ μοναστήρι ποῦναι πλάι
'εἰς τὴ νῆσόν. 'εἰς τοῦ γιγαλοῦ τὴν ξέρα,
δυὸ νῆες πανώριες εἶχαν πάει
μὲ τὴ βαρκούλα τους μιὰ μέρα.

Μέσ' 'εἰς τ' ἄσπρα ἡ πρώτη, τὰ μαλλιά της
κόβει, καὶ γέλιο ἔχει 'εἰς τὸ στόμα,
'εἰς τὰ ράσα ἡ ἄλλη τὰ δικά της
θαρρεῖς τ' ἀφῆναι λίγο ἀκόμα.

Καὶ 'εἰς τὴν εἰκόνα 'μπρὸς ἡ μία
πλεξίδα ὀλόξανθον κρεμαῖ,
γλυκοφιλεῖ τὴν Παναγίαν,
κ' ἐξω ἀνάλαφρον πετάει,

Ποῦ ὁ καλὸς της τὴν προσμένει
Γι' αὐτὸν το τάμα εἶχε τάξει
'ὅταν 'εἰς τὸ νησί μιὰ μέρα φτάξῃ
ἡ ἄλλη μένει, ἀκόμα μένει

ΚΩΝ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

